



Στο πλαίσιο των πολιτικών πρωτοβουλιών την περίοδο αυτή, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έστειλε κείμενο πολιτικής πρότασης σε ένα σύνολο δυνάμεων της Αριστεράς, συμπεριλαμβανομένης της “Λαϊκής Ενότητας-ΛΑ.Ε.” Με βάση αυτή την πολιτική πρόταση έγινε και η σχετική συνάντηση ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΛΑΕ την προηγούμενη Παρασκευή 22/08, όπου έγινε αναλυτική συζήτηση πάνω στα σημεία που τέθηκαν. Την Δευτέρα 24.08 εστάλη από την ΛΑ.Ε το κείμενο των θέσεών της, εκτεταμένα σημεία του οποίου έχουν παρουσιαστεί ήδη στον τύπο και στο διαδίκτυο.

Το παρόν κείμενο αποτελεί μία συντροφική κριτική της κατεύθυνσης και βασικών στόχων του κειμένου αυτού της ΛΑ.Ε.:

«ΑΝΤΙΜΝΗΜΟΝΙΑΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΦΙΛΟΛΑΪΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ» Ή ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΑΝΤΙ-ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΑΝΤΙ-ΕΕ ΜΕΤΩΠΟ ΚΑΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ:

Αντώνης Δραγανίγος, μέλος της ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

1. Το κριτήριο για να κρίνουμε την πρόταση της ΛΑ.Ε.

Στην ΚΣΕ της ΑΝΑΡΣΥΑ κοινοποιήθηκε την Δευτέρα το βράδυ (24/8) η «τελική» -όπως αναφέρεται- πρόταση της ΛΑ.Ε. για την πολιτική και εκλογική συνεργασία (κείμενο με τίτλο «ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ & ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΟΥ «ΟΧΙ»»). Κριτήριο για να κρίνουμε την πρόταση αυτή είναι το αντίστοιχο «Ανοιχτό Κάλεσμα πολιτικής συνεργασίας» που δημοσιοποίησε και απεύθυνε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προβάλλοντας την πρόταση συνεργασίας και διαλόγου της στις δυνάμεις της μαχόμενης αριστεράς.

Κεντρικό σημείο στο «κάλεσμα πολιτικής συνεργασίας» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι αυτό που θεωρεί ως **το βασικό συμπέρασμα της περιόδου: «Από την μια ο δρόμος των φρικτών μνημονίων, της ανεργίας, της διαρκούς επιτροπείας. Και από την άλλη ο δρόμος της ρήξης με ΕΕ, ΔΝΤ, με τις πολυεθνικές και τους τραπεζίτες, έξω από ευρώ - ΕΕ, χρέος και μνημόνια. Ο δρόμος της ανατροπής της αντιδραστικής πολιτικής σήμερα, με προοπτική και στρατηγικό στόχο την ανατροπή του καπιταλισμού... Η ιστορική εμπειρία του προηγούμενου διαστήματος έδειξε καθαρά ότι αυτοί οι δύο δρόμοι είναι ασύμβατοι. Ότι δεν μπορεί να υπάρξει «ενδιάμεση» πρόταση, πρόταση «φιλολαϊκής διαχείρισης» μέσα στα πλαίσια της ευρωζώνης, της ΕΕ και του καπιταλιστικού μονόδρομου.»**

Σε αυτό τα πλαίσια πρότεινε το γνωστό πλαίσιο στόχων η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ([ολόκληρο το κείμενο εδώ](#))

2. Γενικός χαρακτήρας του προγράμματος της ΛΑ.Ε.

Ως πολιτικός στόχος του μετώπου που προτείνεται από τη ΛΑ.Ε στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ορίζεται η δημιουργία μιας «ριζοσπαστικής εναλλακτικής λύσης στη Μνημονιακή τραγωδία, προς όφελος των λαϊκών τάξεων, σε βάρος του μεγάλου κεφαλαίου, για την απαλλαγή της Ελλάδας από τη θανάσιμη επικυριαρχία των ιμπεριαλιστικών κέντρων» ή διαφορετικά σε μια «ριζοσπαστική, εναλλακτική λύση στη σημερινή Μνημονιακή πραγματικότητα»

Το μέτωπο που θα προωθήσει αυτή την “εναλλακτική λύση” είναι ένα «**ευρύτατο κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο ανατροπής των Μνημονίων και της εξοντωτικής λιτότητας, της αντιδημοκρατικής εκτροπής και της μετατροπής της Ελλάδας σε ευρωπαϊκία με μοχλό το χρέος**».

Τόσο από το γενικό του προσανατολισμό, όσο και στους επιμέρους στόχους του προτεινόμενου κοινού προγράμματος, πέρα από κάποιες φραστικές αναφορές, θεωρούμε πως πρόκειται για **πρόγραμμα φιλολαϊκής διαχείρισης εντός του καπιταλισμού και της ΕΕ**, «ανάπτυξης της χώρας σε όφελος του λαού, κλπ» **και όχι ένα πρόγραμμα ρήξης με το κεφάλαιο και την ΕΕ**.

Στην ουσία περιγράφεται μια τέτοιου είδους «εναλλακτική λύση στα μνημόνια» και ένα «αντιμνημονιακό μέτωπο που θα την εφαρμόσει».

3. Ποιος και γιατί φέρνει τα μνημόνια;

Στην πρόταση της ΛΑΕ τα μνημόνια είναι πλήρως αποσυνδεδεμένα από τον καπιταλισμό και την κρίση του. Από τους ταξικούς και πολιτικούς στόχους που υπηρετούν. **Τα μνημόνια δεν αποτελούν την δύναμη κρούσης στην επίθεση του επιχειρηματικών ομίλων και του κεφαλαίου**, για το βάθεμα της εκμετάλλευσης και το ξεπέρασμα της κρίσης του, αλλά εξυπηρετούν τα συμφέροντα των «δανειστών» και των «τραπεζιτών». Όπως αναφέρει η πρόταση-πρόγραμμα της ΛΑ.Ε. «**Εργαζόμενοι, αγρότες, νέοι, επαγγελματίες και μικροί επιχειρηματίες καταστρέφονται μόνο και μόνο για να εξασφαλισθούν οι δόσεις της δανειακής «βοήθειας», οι οποίες, πηγαίνουν την ίδια στιγμή, κατά το 99%, είτε στους δανειστές, είτε στους τραπεζίτες**». Συνακόλουθα, το πρόβλημα είναι η «πραγματική οικονομία»: «**Σταγόνα δεν πέφτει στην πραγματική οικονομία και τους πολίτες που βρίσκονται στο χείλος του οικονομικού αφανισμού**». (θέση 2)

Αυτός ο ορισμός του προβλήματος αποτελεί **την βάση όχι για μια πολιτική ρήξης με τα συμφέροντα της αστικής τάξης, αλλά, -σε τελική ανάλυση- ταξικής συνεργασίας**, όχι μεταβατικού προγράμματος για την υπέρβαση του καπιταλισμού, αλλά **προγράμματος για την «σωτηρία της χώρας»**.

Σε αντίθεση με αυτό, στο σύντομο πολιτικό κάλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και των 4 άλλων οργανώσεων, περιγράφεται έτσι: «**Λίγες μέρες μετά η κυβέρνηση ψήφισε το τρίτο επαχθές μνημόνιο, με το οποίο κλιμακώνεται η επίθεση του κεφαλαίου, της ΕΕ και του ΔΝΤ με στόχο το ξεπέρασμα της κρίσης του καπιταλισμού σε βάρος των εργαζόμενων και του λαού**».

Μέχρι και στην ιδρυτική διακήρυξη του ΣΥΡΙΖΑ το καλοκαίρι του 2013 χαρακτηριζόταν η κρίση σαν «παγκόσμια δομική κρίση του καπιταλισμού, μετά από δεκαετίες συσσώρευσης κερδών και μια τεράστια αναδιανομή πλούτου και εξουσιών υπέρ του κεφαλαίου» και τα μνημόνια συνδέονταν- αναγκαίαν και όχι άμεσα- με αυτή. Τώρα, μετά την κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ σε ολόκληρη διακήρυξη δεν υπάρχει καν η λέξη καπιταλισμός!!

Σε συνέπεια με αυτή την εκτίμηση, η απάντηση -στο κείμενο Θέσεων της ΛΑ.Ε.- είναι το «**αντιμνημονιακό μέτωπο**». Το μέτωπο «**ανατροπής των Μνημονίων και της εξοντωτικής λιτότητας, της αντιδημοκρατικής εκτροπής και της μετατροπής της Ελλάδας σε ευρωπαϊκία με μοχλό το χρέος**» (Θέση 3). Αφού στην εκτίμηση του προβλήματος δεν υπάρχουν οι δυνάμεις του κεφαλαίου, ούτε ο καθοριστικός ρόλος της ΕΕ (θα δούμε παρακάτω) το **μέτωπο** που προτείνει η ΛΑ.Ε στρέφεται ενάντια «στην λιτότητα, την αντιδημοκρατική εκτροπή, την ευρωπαϊκία»

Δεν καλεί τους εργαζόμενους, την άνεργη νεολαία, τους μικρομεσαίους, τους ελευθεροεπαγγελματίες στο **δικό τους κοινωνικό και ταξικό μέτωπο** ενάντια στις δυνάμεις του μαύρου μετώπου κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, ενάντια στους εκμεταλλευτές τους, το πολιτικό τους σύστημα και την ΕΕ, που ενώθηκαν σε ενιαίο μέτωπο στην περίοδο του δημοψηφίσματος. Δεν βγάζει καν αυτό το συμπέρασμα. Ένα φτωχό, **πίσω από**

την «ταξική επιλογή» της μεγάλης πλειοψηφίας του δημοψηφίσματος «αντιμνημονιακό μέτωπο». Μια πιο φτωχή επανάληψη του βασικού σχήματος του ΣΥΡΙΖΑ του 2013.

4. Ποια είναι η εναλλακτική λύση που προτείνεται;

«Τα άμεσα μέτρα»

Ο νέος δρόμος δεν ορίζεται κοινωνικοταξικά, παρά με το φτωχό «πάλη ενάντια σε κάποια συμφέροντα»! Η περιγραφή του ξεκινάει μέσα από τον ορισμό των «άμεσων» και των γενικότερων στόχων του προγράμματος.

Στα άμεσα μέτρα του προγράμματος της ΛΑ.Ε. αναφέρονται τέσσερα:

«Η κατάργηση των μνημονίων και των αποικιοκρατικών δανειακών συμβάσεων, η διακοπή πληρωμών του χρέους με στόχο τη συνολική διαγραφή του χρέους ή τουλάχιστον του μεγαλύτερου μέρους του».. «η εθνικοποίηση των τραπεζών», και η «αναδιανομή του πλούτου».

Αλλά και σε αυτά τα άμεσα πρώτα βήματα η αίσθηση του «ρεαλισμού», **ενός ρεαλισμού κυβερνητικού προγράμματος είναι κάτι παραπάνω από εμφανής**. Ας πούμε για το τεράστιο ζήτημα της ενίσχυσης της θέσης της εργατικής τάξης και της αλλαγής τη σχέσης μισθών-κερδών γράφει:

«Ο άμεσος τερματισμός της λιτότητας και η εφαρμογή μιας πολιτικής αναδιανομής του κοινωνικού πλούτου προς όφελος των εργαζόμενων στρωμάτων και σε βάρος των ολιγαρχών. Ιδιαίτερη μνεία πρέπει να γίνει για τα **πιο χτυπημένα από την κρίση κοινωνικά στρώματα- αύξηση των κατώτατων μισθών, συντάξεων και επιδομάτων ανεργίας**, εξασφάλιση ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και βασικών αγαθών (ρεύμα, νερό, θέρμανση) για όλους. Γενικότερα, στήριξη μισθών, συντάξεων και κοινωνικών δαπανών. Σταδιακή αύξησή τους **σε συνδυασμό ιδιαίτερα με τους αναπτυξιακούς ρυθμούς, ώστε να διασφαλίζουν αξιοπρεπή διαβίωση.**»

Εδώ **ξαναγυρνάμε στην λογική του προγράμματος της Θεσσαλονίκης**. Οι αυξήσεις αφορούν μόνο τους «κατώτατους μισθούς», (πράγμα για το οποίο έγινε ολόκληρη διαπάλη στο εργατικό κίνημα όταν ο ΣΥΡΙΑ ξεπούλαγε στο όνομα του ρεαλισμού τις αυξήσεις στο σύνολο των μισθών ακόμα και την επαναφορά στο 2009) και συνδέεται με τους ρυθμούς μεγέθυνσης του ελληνικού καπιταλισμού (κι όχι την αφαίρεση πλούτου από το κεφάλαιο)

Ακόμα και στο θέμα της μετανάστευσης ο συντάκτης του κειμένου της ΛΑ.Ε. νοιώθει την ανάγκη να επικαλεστεί σε ένα προγραμματικό κείμενο την διεκδίκηση **«της στήριξης που οφείλει στη χώρα μας και στις άλλες χώρες «πρώτης γραμμής» η Ε.Ε»!!**, λες και δεν είναι η Ε.Ε. που δημιουργεί και αναπαράγει το πρόβλημα.

Σε κάθε περίπτωση, τα όποια «άμεσα μέτρα» που επικαλείται το πρόγραμμα της ΛΑ.Ε. υπήρχαν και στο πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ και **ξέρουμε πλέον καθαρά πού σκόνταψαν**. Έγιναν στάχτη όταν ήρθε η ώρα τη ρήξης με τις ενωμένες δυνάμεις του κεφαλαίου και της ΕΕ, όταν έγιναν αντικείμενο «διαπραγμάτευσης» με τον Γιουνκέρ τον Ολάντ και τον Σόιμπλε.

«Η παραγωγική ανασυγκρότηση»

Παράλληλα με αυτά τα «άμεσα μέτρα» η θέση της ΛΑ.Ε. είναι να «**προωθηθούν ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις για την αλλαγή του χρεοκοπημένου μοντέλου ανάπτυξης και την ανατροπή των κοινωνικών συσχετισμών υπέρ του λαού και σε βάρος των διαπλεκόμενων ολιγαρχών**» (Θέση 6).

Αυτό είναι η **καρδιά του προγράμματός της**. Αυτή η πλευρά ιεραρχείται στο πρόγραμμα, αυτό προβάλλουν πρώτα από όλα τα στελέχη της στον δημόσιο λόγο τους.

Η «παραγωγική ανασυγκρότηση» της ΛΑ.Ε περιγράφεται ως μια λογική για την ανάπτυξη/τακτοποίηση του καπιταλισμού, **σε βάρος των «διαπλεκόμενων ολιγαρχών»!!** (με εγκόλπωση των παραγωγικών φανταζόμαστε;). Πρόκειται για ένα μοντέλο «μικτής οικονομίας», με σχετικά αναβαθμισμένο ρόλο του κράτους (το πρόγραμμα μιλάει για **«Τερματισμό των αρπακτικών ιδιωτικοποιήσεων επιχειρήσεων, δικτύων και υποδομών»...** (ό,τι πουλήθηκε έως τώρα, πουλήθηκε, δηλαδή;), **«εθνικοποίηση των στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεων, δικτύων και υποδομών, οι οποίες θα αναλάβουν και το ρόλο της ατμομηχανής...»**, **«ανάπτυξη του τρίτου-κοινωνικού- τομέα»**, **«μετατόπιση του άξονα από την κατανάλωση στην παραγωγή»** κλπ

Είναι άλλο πράγμα να θέτεις το ζήτημα της προστασίας των συλλογικών παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας –και πρώτα από όλα της εργατικής τάξης που είναι η πρώτη παραγωγική δύναμη-, σαν στόχο αγώνα, ορίζοντας **από ποιον θα γίνει** (εργατική τάξη –λαϊκά στρώματα) **ενάντια σε ποιόν** (την λογική του κέρδους, την ΕΕ, τον ανισομερή διεθνή καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας) και είναι άλλο πράγμα να προτείνεις ένα άλλο **μοντέλο καπιταλιστικής ανάπτυξης**, εν είδη τεχνοκρατικά ορθολογικού, οικολογικού και «κοινωνικά ευαίσθητου σχεδίου», σαν καρδιά του προγράμματός σου. Τα ξέρουν αυτά οι αστοί, καλύτερα από μας.

Πόσες αυταπάτες πρέπει να πληρώσουμε. Πόσες απογοητεύσεις πρέπει να νοιώσουμε για να ξεπεράσουμε την «φιλοδοξία», να σώσουμε το σύστημα, να του βρούμε το «σωστό», «παραγωγικό», «μοντέλο ανάπτυξης», μαζί με τους «υγιείς», «μη διαπλεκόμενους» επιχειρηματίες; Τι διαφορετικό επιτέλους έλεγε ο ΣΥΡΙΖΑ; Το πρόγραμμα και η πρακτική του είναι γεμάτη από τέτοιες αυταπάτες. Αντιγράφουμε από το πρόγραμμά του ΣΥΡΙΖΑ:

«Διαμορφώνουμε τις προϋποθέσεις για την **παραγωγική και οικολογική ανασυγκρότηση της χώρας**, με άρση του υπερσυγκεντρωτισμού στην Αττική και των ανισοτήτων ανάμεσα στις περιφέρειες και ανάμεσα στα αστικά κέντρα και την ύπαιθρο.... Η παραγωγή,..θα βασιστεί στο δημόσιο τομέα, σε συνεταιριστικά και αυτοδιαχειριστικά σχήματα, εταιρίες λαϊκής βάσης, εγχειρήματα κοινωνικής οικονομίας, σε μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις, ιδιαίτερα αυτές με καινοτόμες δράσεις».

Παλιό, πολύ παλιό. Δοκιμασμένο και αποτυχημένο.

5. Τι λέει τελικά το πρόγραμμα της ΛΑ.Ε. για την ευρωζώνη και την ΕΕ;

Και αφού μάθαμε τα «άμεσα μέτρα» και το πρόγραμμα της «παραγωγικής ανασυγκρότησης», φτάνουμε στο ζήτημα της ευρωζώνης και της Ε.Ε. Εκεί που θα έπρεπε να ξεκινήσουμε με βάση την εμπειρία του δημοψηφίσματος.

Το κείμενο διατυπώνει τις θέσεις έτσι:

«Επομένως, το ζήτημα της εξόδου από την ευρωζώνη και της ρήξης με τις νεοφιλελεύθερες επιλογές της Ε.Ε., η οποία ακολουθεί όλο και πιο αντιδραστικούς και ολοκληρωτικούς

δρόμους, τίθενται στην ημερήσια διάταξη, όχι με όρους ιδεολογικών εμμονών, αλλά με όρους στοιχειώδους πολιτικού ρεαλισμού». (Θέση 8)

Και αφού μάθαμε ότι τίθεται στην «ημερήσια διάταξη», αμέσως μετά, μέσα από περίτεχνες εκφράσεις **υποβαθμίζεται** σε «ένα από τα εργαλεία», διότι «δεν αποτελεί αυτοσκοπό» για την «παραγωγική ανασυγκρότηση».

«Η ανάκτηση της νομισματικής κυριαρχίας και η καθιέρωση, με νέους, δημοκρατικούς, κοινωνικούς και **αναπτυξιακούς όρους**, εθνικού νομίσματος, **δεν αποτελούν αυτοσκοπό**, αλλά **ένα από τα αναγκαία εργαλεία** για την πραγματοποίηση των ριζοσπαστικών αλλαγών που περιγράψαμε- και για τις οποίες, βέβαια, τελικός εγγυητής δεν θα είναι το νόμισμα, αλλά ο αγώνας των λαϊκών τάξεων».

Αν ήθελε κανείς να δείξει την σημασία της ευρωζώνης θα έγραφε λόγου χάρη: «η πρόσφατη εμπειρία έδειξε ότι το ζήτημα της εξόδου από την ευρωζώνη αποτελεί **άμεση προϋπόθεση για να καταργηθούν τα μνημόνια...**». Δεν θα έγραφε ότι κατά βάση «**δεν είναι αυτοσκοπός**» και είναι «**ένα από τα εργαλεία**» κλπ. Μέσα από διατυπώσεις, απλά δικαιολογείται **η κεντρική φυσιογνωμία της ΛΑ.Ε.** που είναι η εξής: **Βασικός στόχος μας είναι η παραγωγική ανασυγκρότηση.** Ένα από τα εργαλεία μας είναι το νόμισμα. Αν και εφόσον χρειαστεί είμαστε έτοιμοι να το δούμε. Η αλλιώς, με τα λόγια του **Δ. Στρατούλη:**

«Το βασικό θέμα δεν είναι ευρώ ή δραχμή. Βασική μας προτεραιότητα είναι να εφαρμοστεί ένα εθνικό σχέδιο για την παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας. Αυτό χρειάζεται ο λαός και η πατρίδα. Και η νεολαία μας. Εμείς λέμε ότι για να προταθεί ένα τέτοιο σχέδιο για την ανασυγκρότηση της χώρας χρειάζεται να καταργηθούν όλα τα μνημόνια και το νέο και το παλιό, γιατί με υφιστάμενες πολιτικές δεν μπορείς να έχεις ανάπτυξη»

Πολύ περισσότερο οι θέσεις της ΛΑ.Ε. είναι πολύ πίσω στο θέμα της ΕΕ. Το κείμενο είναι γεμάτο από την αναπαραγωγή των αυταπατών για **τον ρόλο της ΕΕ. Δεν είναι μόνο το θέμα της εξόδου από αυτήν.** Το ότι δεν μπαίνει το θέμα της εξόδου έχει να κάνει με την **εκτίμηση για τον χαρακτήρα της και τον ρόλο της.** Έτσι βλέπουμε ότι «η πικρά αποκτημένη πείρα των τελευταίων μηνών έδειξε και στους πιο δύσπιστους ότι οι κυρίαρχες δυνάμεις στην ΕΕ δεν είναι «σύμμαχοι» και «εταίροι».» (Θέση 8). Οι κυρίαρχες δυνάμεις. Η Μέρκελ, ο Σοϊμπλε. **Όχι η ΕΕ σαν συνολικό πολιτικό και θεσμικό τερατούργημα των πολυεθνικών.**

Αυτές οι «κυρίαρχες δυνάμεις» είναι που εφαρμόζουν «νεοφιλελεύθερες πολιτικές», οι οποίες «με την έξοδο από την ευρωζώνη και την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, εναλλακτικού προγράμματος θα έρθουμε σε «σύγκρουση με τις επιλογές της ΕΕ και τα αντιδημοκρατικά, υπερεθνικά όργανά της». Τότε «μπορεί να τεθεί εκ των πραγμάτων το ζήτημα της αποχώρησης της Ελλάδας από την Ε.Ε.» για το οποίο θα αποφασίσει ο λαός με δημοψήφισμα. (Θέση 11)

Τι να πρωτοπεί κανείς για αυτή την θέση.

Πρώτον: Το ζήτημα της «σύγκρουσης με τις επιλογές της ΕΕ» παραπέμπεται στο **μακρινό μέλλον**, «αφού» βγούμε από την ευρωζώνη και «αφού» προωθήσουμε το «εναλλακτικό πρόγραμμα... κλπ». Εντωμεταξύ την αποφράδα 12η Ιουλίου 2015 είχε οριστεί το eurogroup για τις 5.00 ώρα και η συνοδός

κορυφής για τις 7.00 ώρα, με το ερώτημα της «αποπομπής τη Ελλάδας», όπως έλεγαν. Τόση είναι η... διαφορά ΕΕ-ευρωζώνης. Θα το πάρουμε υπόψη μας;

Δεύτερο: το βασικό πεδίο επιβολής των νεοφιλελεύθερων πολιτικών δεν είναι η ευρωζώνη, αλλά η Ε.Ε. Η ΕΕ με την πολιτική και θεσμική της εξέλιξη είναι αυτή που επιβάλλει τους ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς, ελέγχει την δημοσιονομική πολιτική **ασκεί επιτροπεία σε κάθε πτυχή της οικονομικής και πολιτικής ζωής**. Μέσα στην ΕΕ δεν μπορείς να κάνεις ούτε την παραγωγική ...ανασυγκρότηση της ΛΑ.Ε!!

Τρίτο: Πόσο ακόμα θα καλλιεργούνται αυταπάτες για τον ρόλο και τον χαρακτήρα της Ε.Ε, αυτού του αντιδημοκρατικού τερατουργήματος και θα κρύβουμε ότι πρόκειται για ένα φύσει αντιδραστικό μηχανισμό, (υλοποιημένος νεοφιλελευθερισμός) που **δεν μεταρρυθμίζεται;** Και **ποιο είναι το προγραμματικό προχώρημα από τον ΣΥΡΙΖΑ;** («καμιά Θυσία για το Ευρώ και ρήξη με τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της ΕΕ» έλεγε το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ).

Συμπέρασμα

Θα μπορούσε κανείς να γράψει και άλλα, όπως σχετικά με τις αναφορές για την μεταρρύθμιση του κράτους, ή την επαναφορά του πυρήνα του αριστερού κυβερνητισμού. **Το πρόγραμμα αυτό, όπως προτάθηκε από την ΛΑ.Ε δεν αποτελεί βάση πολιτικής και εκλογικής συνεργασίας. Αποτελεί πρόγραμμα αντιμνημονιακό, αλλά μέσα στα όρια της αυταπάτης μιας φιλολαϊκής διαχείρισης του καπιταλισμού και του πλαισίου της ΕΕ. Δεν κάνει την αναγκαία τομή στον προγραμματικό πυρήνα του ΣΥΡΙΖΑ, που μας οδήγησε ως εδώ. Είναι πολύ πίσω από τα συμπεράσματα που πρέπει να βγουν από την μάχη του δημοψηφίσματος, και σε μεγάλο βαθμό αποκρυσταλλώθηκαν στην λαϊκή συνείδηση και στάση.**

Τυχόν υιοθέτησή του από τις δυνάμεις τη αντικαπιταλιστικής αριστεράς θα είναι ένα πολύ σημαντικό βήμα πίσω στην συνείδηση και στην συγκρότηση των πιο μάχιμων και πρωτοπόρων εργατικών και νεολαιίστικων δυνάμεων. Θα σήμαινε στην πράξη παραχώρηση της ηγεμονίας του ριζοσπαστικού ρεύματος του ΟΧΙ και της εργατικής και ρηξιακής του πλευράς στις «αντιμνημονιακές διαχειριστικές δυνάμεις». Οπισθοχώρηση και όχι προώθηση της συνείδησης. Αποσυγκρότηση και όχι συγκρότηση του αντικαπιταλιστικού και επαναστατικού ρεύματος.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ευρύτερα η **αντικαπιταλιστική-αντιιμπεριαλιστική, αντιΕΕ αριστερά** πρέπει να απορρίψουν κάθε τακτική **υποταγής σε ένα άλλο πολιτικό πρόγραμμα**. Να ακολουθήσουν πολιτική **πλήρους πολιτικής, ιδεολογικής και οργανωτικής αυτοτέλειας**, και παράλληλα **πολύμορφης κοινής δράσης** (στις «επιτροπές του όχι»), **οργανωμένου διαλόγου, συντροφικής κριτικής** (και όχι μετώπου εξόντωσης όπως κάνει το ΚΚΕ), καθώς και **πολύμορφων πρωτοβουλιών με τις πρωτοπόρες αντικαπιταλιστικές αναζητήσεις, στην κατεύθυνση του πόλου και της ευρύτερης δυνατής ανατρεπτικής πολιτικής συνεργασίας**.

Αντώνης Δραγανίγος, μέλος της ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της Π.Ε. του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

26/8/2015

narnet.gr